

K

A mező, rét, erdő.

Kálmán igen szeretett az atyával sétálgatni. Kérte atyját, menne ki vele egyszer a mezőre is.

Kimennék veled, kedves fiam, — szólta az atya — de attól félek, hogy elfáradsz. Kiállom én a gyaloglást, édes apám!

Rávette hát a sétára apját s megindultak. — Mihelyt a faluból kimentek, szép *pázsitos térre* (síkra) értek. A pázsitos téren emelkedett egy *domb*.

Gyere, kis fiam, menjünk fel a domb tetejére. A mint a domb tetejére felértek, megnézték a *vidéket*. Visszanéztek a falu felé is. Jól kilátszott a torony, a templom, az iskola. Egyszer elkiáltja magát Kálmán: Nini-ni, kedves apám! ott látszik a mi házunk is. Megismertem a házunk mellett a nagy jegenyefát.

A mint leheveredtek a *gyepre*, Kálmán megint felkiáltott: Mi az, kedves apám? Nem hallja, kedves apám, mily szépen énekel itt valami madár? Ez, fiam, a *pacsirta*.

Nézze csak, édes apám, hogy rezegetteti a szárnyát. Aztán mindig feljebb emelkedik!

Hát az a sok zöldelő fa, mi ott a *hegy* aljában? — Az, fiacskám, az *erdő*. — Menjünk oda, édes apám. Megindultak.

Utjukba estek a *szántóföldek*. Kálmán hol a *búza*, hol a *ross*, hol az *árpavetés* végén állott meg. Mindenikről kérdezte: minek hívják? Nagyon tetszett neki, a mint a szél hajtogatta a *kalászatokat*. Ugy hajlongottak azok, mint amikor a víz *hullámszik*.